

ΘΕΑΤΡΟ «ΘΥΜΕΛΗ»

ΕΥΓΕΝΙΟΥ Ο ΝΗΛ

«Μακρύ ταξίδι της μέρας μέσ' στη νύχτα»

Το θέατρο «Θυμέλη» που τόσο διακρίνεται για την ποιότητα του δραματολογίου του ανέβασε φέτος το έργο του Ο' Νηλ «Μακρύ ταξίδι της μέρας μέσα στη νύχτα». Είναι από τα τελευταία έργα του συγγραφέα που παίχτηκε μετά το θάνατό του με παγκόσμια πρώτη στη Στοκχόλμη το 1956. Ο Ευγένιος Ο' Νηλ (1888-1953) υπήρξε πολυγραφότατος αλλά και ανανεωτής των εκφραστικών του μέσων. Απο το ρεαλισμό που χαρακτηρίζει πολλά έργα του φτάνει στον εξπρεσιονισμό με τον «Αυτοκράτορα Τζόουνς» και ίσως αν ξούσε λίγο ακόμα μπορεί να περνούσε και στο θέατρο του παραλόγου. Ανήσυχη φύση με τρεις γάμους και ισάριθμους χωρισμούς, με μία απόπειρα αυτοκτονίας και ροπή στον αλκοολισμό, έζησε δυστυχισμένη προσωπική ζωή βλέποντας τα παιδιά του άλλο ν' αυτοκτονεί και άλλο να γίνεται χρήστης ηρωίνης. Αυτά όλα περνούν στο «μακρύ ταξίδι της μέρας μέσα στη νύχτα» που κατά κάποιον τρόπο γίνεται αποβιογραφικό έργο μιας οικογένειας, που σπαράσσεται από πάθη και τάσεις αυτοκαταστροφής. Είναι μια εποχή προδρομική της διάψευσης του Αμερικάνικου ονείρου που οι ρίζες της ευημερίας δημιουργούν τα άνηθ που κακοί μας εποχής που αργότερα ο Άρθουρ Μίλερ τρύγησε με τα περισσότερα έργα του το δηλητήριο της διάψευσης, ο Τένεσι Ουίλιαμς έδωσε ποιητικά την τραγική αλαζονεία του Αμερικάνικου Νότου με θύματα τις γυναίκες και τελευταία ο Άλμπι σιμπίκνωση όλη αυτή τη διάλυση του ονείρου στην απειλή μιας ανελέητης μοναξιάς.

Στο έργο μια οικογένεια στις αρχές της δεύτερης δεκαετίας του αιώνα αποτελούμενη από τους γονείς και τα δύο παιδιά, καταρρέει μέσα στα πάθη της που η αλληλοτραυματικότητα φαίνεται περισσότερο να χύνει δηλητήριο του ενός στις πληγές του άλλου. Όλα τελούν στην εφιαλτική εικόνα του τέλους όταν ο ένας

γιος μεθυσμένος κείται στον αλκοολικό του ύπνο, ο άλλος σκέφτεται πως σε λίγο θα είναι νεκρός από τη φριματίωση, ο πατέρας απελπισμένος πίνει σκατά-πανιστα και η μητέρα μορφινομανής παρουσιάζεται σε φάντασμα σε κατάσταση παράνοιας, χαιδεύοντας το νυκτικό της σαν την ανάμνηση της μοναδικής της ελπίδας κάποτε, ότι με το γάμο της θα ευτυχήσει.

Η σκηνοθεσία της κ. Έλλης Βοζικιάδου ήταν ιδιαίτερα επιτυχή. Έδωσε την καταθλιπτική ατμόσφαιρα του έργου αλλά δεν επιβάρυνε περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε το κλίμα, ισοξυγίζοντας την τρυφερότητα με το αδιόρατο μίσος, την ευθύνη, που νιώθει ο ένας για τον άλλο με την στοργή, την απειλή του θανάτου με τη δίψα για τη ζωή. Εμφανής ήταν μια λιτότητα στην κίνηση και την εκφορά του λόγου δίνοντας την εντύπωση ότι τίποτα δεν είναι πιο σημαντικό απ' όσο θα μπορούσε να είναι. Η ίδια στο ρόλο της Μάϊρης Ταϊρόν (Μητέρας) κινήθηκε με όλη την άνεση και τη δεξιότητα της πείρας και ιδίως στο τέλος σε μια σκηνή του έργου που θυμίζει Οφηλία, λαϊδή Μάβελ ή και Λουτσία του Λαμερμούρ στη σκηνή της τρέλας, ήταν καταπληκτική. Ο κ. Βαγγέλης

Δασκαλάκης (Τζαίμς Ταϊρόν, πατέρας) είχε την επιφανειακή ρωμαλεότητα του ρόλου του που ξαφνικά τον στρώχνει στην άβυσσο της γνώσης, για το τί δημιούργησε. Δυναμική παρουσία σ' ένα ρόλο που επωμίζεται όλα τα δεινά της οικογένειας. Οι δύο νέοι (Τάκης Στάγκος) και (Μάκης Κυρήλης) αντίστοιχα στους ρόλους του Τζαίμυ και του Έντμον) έδωσαν τη νεανική τραγικότητα του ρόλου τους. Είχαν το σκοτάδι της καταστροφής, όπως και τη λάμψη της νεότητας που δεν απδέχεται τόσο εύκολα το τέλος. Αξιοσημείωτη η παρουσία της κ. Λώρας Μπόφου στο ρόλο της Καθλίν (ιππρέτριας).

Η μετάφραση της κ. Έλλης Βοζικιάδου έδωσε ποιητικές πινελιές στο καθ' όλα ρεαλιστικό έργο του Ο' Νηλ Μπράβο της. Τα σκηνικά και κοστούμια του κ. Χάρη Σεπεντζή εναρμονισμένα με πολλή φαντασία στην εποχή και στο κλίμα του έργου. Τέλος η μουσική επένδυση του κ. Διονύση Κούση μελωδικά διακριτική εκεί ακριβώς που χρειαζόταν. Μια παράσταση άμωγη από κάθε άποψη.

Γ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ